

Hemen Şu Köşede

Sıradan bir pazartesi akşamıydı. Ben okuldan, annem ve babam da işten eve gelmişti. Hepimiz çok yorgunduk. Üstelik sınav haftam olduğu için de daha çalışmam gerekiyordu. Her zamanki gibi son dakika çalışmayı seçtiğim için de başka çarem yoktu. Sadece hızlıca akşam yemeğini yiyip masamın başına geçmek ve dersime çalışıp kurtulmak istiyordum. Yemekten önce babam da evin eksiklerini almak için pazara gitmişti. Gitmişti de bir türlü gelememişti. Babamın gitmesi üzerine biz annemle sofrayı kurmuştuk, her şeyi çıkarmıştık. Bütün yemekler hazırды. Tek eksik ise babamdı. Biz annemle beklemeye başladık. Bekle, bekle, bekle... Babamdan iz yok. Daha yarım saat oldu gelir dedik, oldu o yarım saat bir saat. Bir saat de bir buçuk saat. Annemle artık gerçekten endişelenmeye başlamıştık. Üstelik telefonla aramalarımıza da cevap vermiyordu. Her ne kadar düşünmemeye çalışsam da beynim en kötü senaryoları düşünmeye başlamıştı, annem ise salonda volta atıp duruyordu. Kim bilir onun aklından ne geçiyordu. Sonunda babam gideli iki saati geçince annem polisi aramaya karar verdi. Ama tam arayacakken bir anda kapı çaldı. Bir baktım babam gelmiş. Tam annem ona nerdesin sen diye bağırarak üzereyken babam elini kaldırdı ve iki saniye bekle soluklanayım dedi. O böyle deyince fark ettim alnından akan boncuk boncuk terleri, hızlı nefes alışlarını. Annem hemen koştu ona su getirdi. Babam biraz soluklanınca anlatmaya başladı:

"Her zamanki gibi pazar çantasını alıp evden çıkmıştım. Pazara gittiğimde pazarda iğne atsan yere düşmezdi. Tam bir karmaşa hakimdi pazara. Bir yanda bir teyze bir pazarcı ile kavga ediyor, başka bir tarafta bir adam torbalarını kaybetmiş onları arıyordu. Ben de hızlıca gerekenleri almak için bu kalabalığa karıştım. Günler geçmiş gibi hissettiren yorucu dakikalar sonunda alışverişimi bitirmek üzereydim. Bir tek çilek almam gerekiyordu. Tam çilek almak için tezgaha yaklaşmıştım ki o sırada pazarda görmekten en çok korktuğum kişiyi gördüm: Dayım. Dayım veya başka bir deyişle ailenin ansiklopedisi beni görünce tabii ki konuşmaya başladı.

— Aaa oğlum, sen de mi burdaydın? Nasılsın, iyi misin?

— İyiyim dayı, sağ ol. Sen nasılsın, yengem nasıl?

— İyiyiz, iyiyiz, hepimiz iyiyiz, şükürler olsun. Sen de mi çilek alacaksın?

Böylece kısa havadan sudan konuşmamız bitti ve dayım bana sadece ansiklopedide bulabileceğim bilgileri sıralamaya başladı.

— Bak oğlum çilek alarak çok iyi yapıyorsun. Çilekte portakaldan daha fazla C vitamini var. C vitamini de çok önemli, bak sakın unutma C vitamini almayı.

— Tabii, dayıcığım. Unutmam, merak etme.

— Peki biliyor muydun, çileğin ve kajuunun tohumunu dışarıda taşıyan tek meyveler olduğunu?

— Yok dayıcığım, bilmiyordum.

— Yaa, işte bak bunlar hep çok önemli. İyi dinle oğlum. Sence bu çileğin üstünde kaç adet tohum var?

— Nereden bileyim dayı, oturup saymıyorum ki.

— Ortalama 200 adet tohum var.

Aynen bu şekilde yarım saat devam etti. Bir bilgiye ihtiyaç olduğunda dayım çok faydalı oluyor ama pazartesi akşamı yorgun argın, pazara gelmişken hiç çekilmiyor. En sonunda hanım evden bekler, bir ara buluşalım, görüşelim deyip ayrıldı. Ben de artık eve gidip dinlenebilirim diye sevindim. Ama işler pek istediğim gibi gitmedi. Tam pazardan çıkarken bankta oturan bir teyze gördüm. Kısa boylu ve hafifçe kiloluymuş. Beyaz ve kısacık saçları vardı. Yorulmuş görünüyordu. Elinde de bir sürü poşet vardı. Üstelik poşetlerden biri fazla büyük ve ağır gözüküyordu. Beni görünce hemen ayağa kalktı. Yavaş adımlarla bana doğru yürümeye başladı. Yanıma geldi ve yorgun ve yavaş bir ses tonuyla konuştu:

— Oğlum lütfen poşetlerimi şu köşeye kadar taşımama yardım edebilir misin?

Ben de tabii ki kabul ettim, ne kadar yorgun olsam da teyzeyi bırakacak halim yoktu. Elindeki torbaları ondan aldım. Çok ağırdı. Bir de baktım bir tanesinin içinde karpuz var. İçimden bu teyze taşıyamayacağı çok belli olan bu karpuzu niye aldı diye geçirdim. Karpuzu bakışımından aklımdan geçeni anlamış olacak ki hemen açıklamaya koyuldu.

— Ben bugün gündüz arkadaşşıma gitmiştim, onda vardı karpuz. Bize de ikram etmişti sağ olsun. Bir lezzetliydi, bir lezzetliydi ki anlatamam. Uzun zamandır da yememişim karpuz. Ne yapayım canım çekti. O yüzden aldım karpuzu. Ama nereden bileyim kollarımın bu kadar hızlı iflas edeceğini... Sana da zahmet oldu.

— Yok, teyzecim. Ne zahmeti... Zaten köşeye de geldik.

— Oğlum çok zor olmayacaksa taşımama biraz daha yardım eder misin? Evim zaten hemen şu köşede.

— Tabii, taşıyım. Hiç sıkıntı değil.

Ben de böylece teyzeye yardım etmeyi kabul etmiştim. Ne yapacaktım, ortada mı bırakacaktım? İkimiz yavaş yavaş yürümeye devam ettik. Bu sırada o da konuşmaya devam ediyordu.

— Benim bir kızım ve bir oğlum var. Oğlum doktor. Edremit'te bir hastanede başhekim. Eğer bir sıkıntın falan olursa sen ona git. Benim adımlı var, seninle ilgilenirsin.

— Olur, teyzeciğim. Eğer Edremit'ten geçersen uğrarım.

— Oğlumla kızım da bana çok kızıyorlar. Evden kendin çıkma, kendin pazara gitme anne diyorlar. Ama ne yapayım dayanamıyorum. Bugün de canım çok karpuz çekmişti. Onlara da kızamıyorum, onlar da anneleri için endişeleniyorlar sonuçta. Zaten dizlerimden yeni ameliyat oldum. Dizlerim çok kötü durumda. Gel bak göstereyim.

Teyze bir anda durdu, o durunca ben de durup ona baktım. Yavaşça, zorlanarak eğildi ve bacaklarını açtı. Tabii, ben şok oldum. Bacaklarını gerçekten göstermesini beklemiyordum. Beni yanı başına çekti ve bacaklarındaki izleri göstermeye başladı. Tek tek bütün izleri gösterdi. Bu sırada da ameliyatı anlatmaya başladı. Ben ise elimde karpuzla teyzenin bacaklarına bakıp ameliyatını dinliyordum. İçimden bir an önce bitmesini umdum. En sonunda bacaklarını kapattı ve ağır adımlarla yürümeye devam ettik. İçimden ne zaman varacağımızı düşünüyordum. Teyzenin dediği köşeyi geçeli zaten çok olmuştu. Ben de ona sormaya karar verdim.

— Teyzeciğim, evinize daha çok var mı?

— Yok, oğlum çok yakın. Evim hemen şu köşede.

Nedense içimden bir ses evin o köşede olmadığını söylüyordu. Ama üstelemedim. Bir süre sessizce devam ettik. Daha sonra teyze konuşmaya karar verdi ve yolun geri kalanında işimi, eşimi, çocuğumu sorup durdu. Benim ise artık kolum ağrıyaya başlamıştı, alnımdan boncuk boncuk ter akıyordu. Hem kendi pazar çantamı hem teyzenin poşetlerini taşımak çok gelmişti. Teyze de fark etmiş olacak ki poşetleri kendi taşımaya gönülsüzce teklif etti.

— Oğlum, sen zaten çok yoruldu, bırak bundan sonrasını ben taşıyayım. Dediğim gibi evim hemen şu köşede.

Tabii ki de ben o kadar yol taşıdıktan sonra poşetleri teyzeye verip bırakıp gidecek değildim. Artık bıraksam ne fark ederdi ki zaten?

— Yok teyzeciğim, siz hiç zahmet etmeyin zaten az kaldı, ben taşıyım.

— İyi, peki. Sen nasıl istersen oğlum.

Böylece karpuzu iyi kötü teyzenin evine kadar taşıdım. O kadar yoldan sonra kapının girişinde bırakmak da olmazdı. Ben de poşetleri merdivenlerden çıkarıp dairesine kadar taşıdım. Kapısına geldiğimizde kapıyı açıp karpuzu elimden aldı. Bana beklememi söyleyerek birkaç dakikalığına içeri gitti. Kapının eşiğinde garip bir pozisyonda beklerken içeride ne yaptığını düşünmeden edemedim. Geri döndüğünde elinde küçük bir torba vardı. Ne olduğunu söylemedi, ben de sormadım. Bana bakıp yüzünde büyük bir gülümsemeyle beni eve davet etti.

— Gelsene içeri oğlum, sana bir kahve yapayım.

— Yok teyzeciğim, karım ve kızım bekler ben eve gideyim.

Tam gitmek için hamle yapmıştım ki, beni yaşına göre şaşırtıcı bir çeviklikle tuttu ve bana sıkıca sarıldı. Bırakmadan kulağıma yanaştı ve fısıldadı.

— Çok şanslı bir karın var oğlum. Senin gibi bir kocası olduğu için çok şanslı. Sağ olasın, yorgun argın bana yardım ettin. Ne kadar teşekkür etsem azdır.

— Ne demek teyzeciğim. Hiç sorun değildi.

— Kendine iyi bak oğlum.

— Siz de kendinize iyi bakın.

Giderken teyzenin elinde poşet olmadığı dikkatimi çekti. Herhalde ben bakmazken başka bir yere koydu diye düşündüm. Yorgun ama birine yardımcı olmuş olmanın mutluluğuyla eve geri döndüm.”

Babam hikayesini bitirdiğinde bir yudum suyla konuşmaktan kuruyan boğazını ıslattı. Annemle babam, babamın pazar macerası hakkında konuşmaya devam ederken ben de pazar torbasını boşaltmaya koyuldum. Boşaltırken pazardan olmadığı çok belli olan bir torba görünce hemen annem ve babamın yanına koştum ve bu torbanın araya karışmış olduğunu söyledim. Babamın yüzündeki ifadeden torbayı tanıdığı belliydi. İçinde ne olduğunu merak ettiği de... Babam büyük bir hızla torbayı açmaya koyuldu. Tabii annemle ben de içinde ne olduğunu görmek için babamın yanına toplandık. Torbadan yarım bir karpuz ve bir kağıt çıktı. Kağıtta bir şiir yazıyordu, şiirin altında da bir not.

Bu karpuz

Çok kırmızı

Bölüşmek şart.

Bu boğaz

Bu lüfer akını

Bu lüfer ışıkları

Bu sandallar

Bu insanlar, bu kımıldanış

Bu kadarı çok

*Bölüşmek şart.
Bölüşmek, bölüşebilmek
Bile bile
Bedavayı
Alın terimizi
Gözlerimizi
Dizlerimizi
Canımızı, ciğerimizi
Bölüşmek şart.*

...
"Bu şiiirde de dediği gibi oğlum; bölüşmek, paylaşmak şart. Sen benim yükümü bölüştün ben de seninle karpuzumu bölüşüyorum. Ailenle beraber afiyetle yersin."

Notu okumayı bitirdiğimde babama baktım, yüzünde ince bir gülümseme vardı. Annemle bana döndü ve neşeli bir sesle konuştu.
— Hadi kızlar, sofraya oturalım da şu karpuzu afiyetle yiyelim.